

KRISTÝNA PÝCHOVÁ

Duch Muchla

DOBRODRUŽSTVÍ VÍLY ŠVESTKY

Duch Muchla

DOBRODRUŽSTVÍ VÍLY ŠVESTKY

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Copyright © Kristýna Pýchová, 2025

Cover and illustrations © Kristýna Pýchová, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6743-4 (pdf)

KRISTÝNA PÝCHOVÁ

Duch Muchla

DOBRODRUŽSTVÍ VÍLY ŠVESTKY

OBSAH

1.	<i>Síla dětských přání</i>	7
2.	<i>Koláč švestkový</i>	13
3.	<i>Mrakoměsto</i>	17
4.	<i>Kdo to řekl?</i>	23
5.	<i>Hlavně se jim nesměj!</i>	29
6.	<i>Plosím, kdo je další?</i>	35
7.	<i>Prádelna</i>	43
8.	<i>Strašíkartička</i>	49
9.	<i>Štětečkovi</i>	55
10.	<i>Malá párty</i>	61
11.	<i>Hospodyňka Muchla</i>	67
12.	<i>Muchla, Admirál a Strašák</i>	73
13.	<i>Kořínkovi</i>	79
14.	<i>Všechno špatně</i>	85
15.	<i>Muchla peče rohlíky</i>	91
16.	<i>Nedělní prádelna</i>	97
17.	<i>Pivoňkovi</i>	103
18.	<i>Na zdraví novomanželů</i>	109

*Mým dvěma vílám
Melince a Agnesce
máma*

1.

Síla dětských přání

Anežce bylo ten den šest. Všichni z rodiny se sešli, aby jí pogratalovali, dostala ale trochu zvláštní dárky.

Maminka s tatínkem, tety, a dokonce i obě babičky a dědové darovali Anežce každý jedno růžové prostěradlo, ale Anežka neměla vůbec radost.

Večer seděla v pyžamku ve své postýlce a uslzenýma očima si prohlížela nově povlečenou matraci. Na koberci ležela hromádka dalších, stále ještě zabalených, na vlas stejně růžových prostěradel. To staré měla položené na klíně.

Najednou se ve dveřích objevila maminka. „Co tomu říkáš, Anežko? Měla jsem velkou radost, když se nám podařilo sehnat úplně stejná, jako je Muchlík.“

Abyste tomu konečně rozuměli, Anežka až do dnešního dne dovolovala mamince povléct svoji postýlku pouze do Muchlíka – pět let starého, růžového froté prostěradla. Na první pohled jste si mohli všimnout, jak je seprané, děravé, roztřepené a flekaté. Jenže pro Anežku to nebylo jenom prostěradlo. Když měla poprvé spát sama v pokojíčku bez rodičů, tatínek ho očaroval, aby ji chránilo před strašidly: „Růžové prostěradlo,

očarovávám tě mocí tajemnou. Chraň Anežku před každým strašidlem a příšerou!“

Kouzlo muselo fungovat, protože se k Anežce žádné strašidlo ani příšera nikdy neodvážily být jen přiblížit. Anežka své prostěradlo pojmenovala Muchlík a od té doby nechtěla spát na ničem jiném. Vozila si ho s sebou dokonce i na prázdniny. Po pár letech se ale začalo rozpadat. Bylo sepranější a sepranější, lezly z něj nitě a každou chvíli se v něm udělala nová díra. Před pár dny se jí dokonce ve spánku do jedné takové díry chytila noha a celou noc se jí zdálo, že ji za nohu drží opice.

„Jo, jsou moc hezká, mami. Jen mi bude strašně chybět Muchlík,“ odpověděla Anežka smutně.

„Mohla bych z něj třeba ušít polštářek nebo nějaké malé zvířátko. Co říkáš?“ navrhla jí maminka.

„Nechci, aby do Muchlíka někdo stříhal,“ odtušila Anežka a vysmrkala se do kapesníčku. „Víš, mami, přála bych si, aby Muchlík zažil nějaké dobrodružství.“ Pak dostala Anežka nápad. Podívala se z okna na noční oblohu, na tu nejzářivější hvězdu, a pronesla přání. „Přeju si, aby Muchlíka dostal nějaký hodný duch, který v něm nebude děti strašit, ale bude jim pomáhat usnout.“ Maminka byla z toho nápadu nadšená, společně Muchlíka položily na okenní parapet a rozloučily se s ním.

Jakmile si byla maminka jistá, že Anežka tvrdě spí, vrátila se do pokojíčku, aby Muchlíka tajně schovala. Říkala si, jakou bude mít Anežka radost, když prostěradlo přes noc zmizí. Jenže maminku někdo předběhl a k jejímu velkému překvapení našla parapet prázdný.

Maminka totiž netušila jednu věc. Když Anežka pronesla své upřímné a nezištné přání k nejzářivější hvězdě na nebi, stalo se jeho znění závazným pro všechny bytosti kouzelného světa.

Přání vyklouzlo oknem ven, proměnilo se v třpytivý obláček a svištělo chladným nočním vzduchem. Netrvalo vůbec dlouho, než narazilo na první kouzelné stvoření, protože taková stvoření žijí všude kolem nás, i když je třeba nevidíme.

Jen o kousek dál v malém remízku mezi poli bydlela víla Švestka. Byla to malinká bytůstka, která by se pohodlně vešla do hrníčku. Od hlavy až k patě měla fialovou barvu. Kdysi se na tomto světě objevila také díky dětskému přání. Ale o tom si povíme až někdy jindy.

Víla Švestka zrovna tvrdě spala, když vtom jí v plné rychlosti něco vletělo do nosu. Probudila se celá roze-spalá a zmatená a třikrát za sebou hlasitě kýchlá. Obláček přání vylétl z nosu ven a vznášel se přímo před ní. Rozzářil se zlatavým světlem a z jeho středu bylo slyšet Anežku, jak pronáší své přání: „Přeju si, aby Muchlíka dostal nějaký hodný duch, který v něm nebude děti strašit, ale bude jim pomáhat usnout.“ Potom se obláček rozplynul.

Švestka chvíli stála jako opařená, ale pak začala radostně poskakovat a vykřikovat.

„Já mám přání! Já mám přání! Konečně mám přání!“ A není se čemu divit. Téměř všechny kouzelné bytosti toužily po tom, aby je alespoň jednou za život nějaké dětské přání našlo. Jakmile si je vybralo, bylo jejich úkolem zařídit, aby se

splnilo. To s sebou přinášelo i obrovskou zodpovědnost, někdy totiž bylo tuze složité dětská přání vyplnit. Ale ten pocit, který přišel, když se to podařilo, byl vrcholem bytí všech kouzelných bytostí. Malých i velkých, prastarých i docela nových.

Švestka měla spoustu skvělých vlastností. Uměla se bavit, tančit a radovat. Měla ale děravou paměť a chabý smysl pro organizaci. Ze samé radosti si hned nenapsala přesné znění přání, a když se to pak snažila napravit, nedokázala si ho vybavit slovo od slova. Na kousek březové kůry si s pocitem, že něco není v pořádku, zapsala: *Přeju si, aby Muchlíka dostal nějaký duch, který v něm bude děti strašit, aby nemohly usnout.*

A přesně tady se náš příběh začíná pěkně zamotávat.

2.

Koláč švestkový

Švestka březový svitek srolovala, svázala ho stéblem trávy a zastrčila za opasek. Správně by měla ihned vyrazit do Mrakoměsta, tam přání nahlásit a začít pracovat na jeho plnění. Takové jsou instrukce shora. Jenže Švestka měla příliš velkou radost a potřebovala to někomu říct. Ale komu? Kdo by mohl být uprostřed noci vzhůru? A pak najednou uslyšela někde nedaleko známý zpěv.

„No jistě, Admirál!“ vykřikla, zatřepala křídly a vyrazila za písničkou. Jak se přibližovala, písnička byla stále hlasitější a hlasitější.

Nemusím, nemusím, já nikdy nic nemusíím.

Stojím tu na poli, počítám brambory

a v zimě mě strčí do stodoly.

Víla přesně věděla, co takový noční zpěv znamená. Její kamarád Admirál zase trávil noc s tím otrapou Strašákem. Admirál byl velký černý kocour dědy Zbyňka, který s babičkou Maruškou bydlel ve žlutém domě jen kousek od Švestčina remízku. Děda dával všem svým zvířatům námořní hodnosti. Byl hrdý vysloužilý

námořník. A kocour Admirál měl ze všech zvířat hodnost nejvyšší. Tomu to však nemohlo být víc jedno.

Teď tu spokojeně seděl mezi obilnými klasy a sledoval Strašáka, jak si pozpěvuje. Takové letní noci měl nejraději. Zvuku vílích křídel si všiml, až když Švestka přistávala do slámy vedle něj.

„Ahoj, Admirále, jak jde život?“ zeptala se ho.

„Zdravím tě, Švestko. Mám se celkem dobře, děkuji za optání,“ odpověděl kocour a pak, jako by si uvědomil, kolik je hodin, dodal škodolibě, „co tu vůbec pohledáváš, takhle pozdě v noci? Přišla sis poslechnout Strašákův půlnoční koncert?“ Švestka se se Strašákem vůbec neměla ráda.

Stál uprostřed pole od toho rána, kdy se ve svém remízku poprvé probudila i Švestka. Byla si jistá, že se i on dostal na tento svět díky dětskému přání. Bohužel se s ním nedalo mluvit kvůli jeho příšernému zlozvyku. Ten hastroš totiž nemluvil, jen zpíval. Stál tam připevněný k dlouhé dřevěné tyči, oblečený do starých hadrů, rozhlížel se po okolí a zpíval. Zpíval ty nejpodivnější písničky, které nesouvisely

vůbec s ničím. Pouze když se v jeho blízkosti vyskytovala Švestka, začal skládat písničky o švestkových koláčích. To ji štvalo.

Švestka si narážky na Strašáka nevšímalala, dnes v noci jí náladu nemůže zkazit vůbec nic. „Letím za tebou, Admirále. Hádej, co se

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Duch Muchla***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.